

LEONARD, PRINȚUL OPERETEI

15. *Cafeneaua Capșa. Aspectul vechiului local: o sală relativ mică, iar de ambele laturi câte o canapea de-a lungul peretelui. În fund o masă, în jurul căreia se află protipendada cafenelei: un fost ministru, doi parlamentari, câțiva moșieri, un bancher, doi, trei fabricanți. Pe stânga Madam Ana, casiera magazinului, cu ochiul ager, pe chelneri și pe clienți. Restul cafenelei e populat de diferiți funcționari de stat, câțiva feciori de bani gata (haine la modă, ghetre, monoclu, gambetă) și scriitori, pictori, artiști.*

16. *În fața cafenelei, Leonard îi întinde mâna verișoarei.*

LEONARD: Ți mulțumesc, verișoară!... Acum mă descurc eu!... La revedere!...

VIORICA: La revedere!... Am pierdut primele două ore!...

LEONARD: Îmi pare rău!...

VIORICA: Nu-i nimic!... Latina și gimnastica!... (*Râde*)
Nu-i mare lucru!...

LEONARD: La revedere!...
(*Își strâng mâinile*)

17. *Leonard intră în cafenea și sfios face pași mici privind atent, rând pe rând pe toți clienții.*

La o masă îl descoperă pe Poenaru.

LEONARD: Să trăiți, domnule Poenaru!...

POENARU: (*Ridică capul spre Leonard*) Bună ziua!...
(*Pe față i se citește o vagă nedumerire*)

LEONARD: (*Care a sesizat nedumerirea lui Poenaru*)
Nu vă mai amintiți de mine?... Eu sunt...

POENARU: Da, mi-aduc aminte... Ești... ești...

LEONARD: Nicu... Nicolae Leonard de la Galați...

Mi-ați spus dumneavoastră să vă caut!...

POENARU: Da... da... vrei să cânti!... Să fii artist!...

Ceilalți de la masă (figuri clasice de scriitori, pictori, artiști; plete, lavalieră...) și-au întrerupt discuția și-l privesc interesați pe Leonard.

UN POET: (*Către Leonard*) Din Galați ești?...

LEONARD: Da!...

UN POET: „Galați... oraș cumplit de negustori”. L-ai citit pe Nemțeanu?...

LEONARD: Da! (*continuă*) „În tine poetul trăiește, ca-n Sodoma!”

Ceialți de la masă zâmbesc. Poenaru îl bate pe umăr.

POENARU: Bravo, băiete!... Și-așa!... Vrei să te faci artist!...

LEONARD: Da, maestre!...

POENARU: Bine – bine... dar trebuie să mai crești!... Să te mai... cum să zic... să te mai maturizezi... (*Se gândește câteva clipe*) Uite ce-i, dragă, mai treci pe la mine... treci peste câteva zile!...

LEONARD: (*Ușor dezamăgit*) peste...

POENARU: Da... peste câteva zile... tot aici!... La bună vedere!...

(*Leonard se înclină și părăsește cafeneaua, urmărit de privirile celor de la masa lui Poenaru*)

18. Leonard s-a oprit în fața cafenelei descumpănit. Lângă el doi actori continuă o convorbire agitată.

PRIMUL ACTOR: Și... s-a hotărât?...

AL DOILEA ACTOR: Poimăine plecăm în turneu, întâi la Focșani, dar dacă nu-mi dă rola [rolul] îi spun de la obraz: Maestre Poenaru, pe mine să nu mai conțai!

PRIMUL ACTOR: Ei și?... Nu găsește pe altul?... „Iac să fie...”

LEONARD: (*Trage cu urechea. I se luminează fața*)

AL DOILEA ACTOR: Foarte bine! Să se ducă fără mine!...

19. Leonard reintră în cafenea și se îndreaptă glont spre masa lui Poenaru.

LEONARD: Domnule director... vă rog... nu vă supărați!...

POENARU: Păi... ne-am înțeles... să mai crești... să te mai maturizezi... și apoi... om mai vedea noi... treci peste câteva zile...

LEONARD: Nu vă supărați!... Plecați în turneu!...

POENARU: De unde știi?...

LEONARD: (*Ridică din umeri, stingherit*) Am... am auzit... Și vă rog... vă rog... luați-mă și pe mine!...

POENARU: (*Îl examinează atent, stă pe gânduri și până la urmă se decide*) Bine, mă băiete, te iau!... Să fii mâine la ora 6 dimineața în Gara de Nord. Plecăm întâi la...

LEONARD: Focșani!...

POENARU: (*Zâmbeste surprins*) De unde știi?...

LEONARD: (*Același joc muț*)

POENARU: Vrajitorule! Bine!... Ne-am înțeles. Mâine la ora 6 dimineața, fix la 6.

LEONARD: Să trăiți, domnule director!...

(*Salută și iese iar în stradă*)

20. *Gara de Nord, ora 5 dimineața. Lume grăbită pe peron. Se distinge pe primul plan grupul de actori. Sosesc unul câte unul cu sărăcăciosul lor bagaj în spinare. Fețe palide, obosite, ochi febrili, plete, lavalieri. Jos, la tren Poenaru înconjurat de câțiva edeci ai trupei între care o frumusețe planturoasă, căreia i se zice „contesa”. Poenaru văzându-l pe Leonard îi face un semn cu mâna. Leonard se apropie, salută pe cei prezenți.*

POENARU: (*Către contesă*) Contesă, îți prezint pe noul nostru... coleg!... nu te uita că e atât de crud... Are trecut și n-o să ne facă de râs. Așa-i junete?...

LEONARD: (*Înfrângându-și timiditatea*) N-o să vă fac!...

POENARU: Vezi, să ai grijă de el, conteso!...

CONTESA: (*Către Leonard*) la zi, frumusețule, ai mai urcat pe scenă?...

LEONARD: (*Surprins de întrebare, face ochii mari și tace*)

CONTESA: Dar ai mai cântat?...

LEONARD: În școală și la biserică!...

CONTESA: (*Izbucnind în râs*) Ha!... Ha!... Ha!... Bravo!... În școală și la biserică!... Bine, bine, vom vedea ce dă din ti... din dumneata!...

21. *Mătușa Tiron și Viorica își fac apariția, aleargă pe peron, în panică, să-l găsească pe Leonard. În fugă îmbrâncesc pe unii și alții. Sunt la rândul lor îmbrâncite. Mătușa își șterge obrazul cu o batistă imensă. Viorica o ține de braț. E cât pe aici să cadă. Au ajuns în fața trenului de Focșani, și apoi în fața vagonului în care se aflau actorii lui Poenaru.*

Trupa, între timp, s-a urcat în tren.

MĂTUȘA: Nicu!... Nicu!...

VIORICA: (*Ajutând-o*) Niculeee!...

LEONARD: (*Apare pe scara vagonului, coboară repede, își sărută mătușa și verișoara. Se aude țignalul de plecare. Contesa de la fereastra vagonului îl amenință cu degetul*).

CONTESA: (*strigă*) Hai, Carusso!...

(*Trenul se pune în mișcare*)

LEONARD: Vă las cu bine!...

MĂTUȘA: Să-ți dea Dumnezeu sănătate!... Și să ajungi ce ți-ai pus în gând!... (*iși face o cruce*)

VIORICA: Succes, vere dragă!...

LEONARD: Vă mulțumesc!... Vă mulțumesc, din toată inima!...

A urcat în trenul care și-a mărit viteza.

Pe peron mătușa și Viorica își flutură batistele. Trenul s-a pierdut în depărtare. Mătușa-și șterge ochii cu batista. Viorica o ia de braț și ambele se îndreaptă spre ieșire.

[...]

23. *La Teatrul Regal din Focșani de pe vremuri. Domină*

aspectul sălilor de provincie, neîngrijite, părăsite parcă. Un bec prăfuit împrăstie o lumină slabă, într-o cabină ponosită. Poenaru, înconjurat de trupă, distribuie rolurile pentru opereta „De-aș fi rege”.

POENARU: (*Iovindu-se în frunte*) Băieți[,] ce facem cu Pfieler și cu Kador. Ne lipsesc interpreții!...

Actorii ridică din umeri.

POENARU: (*Privind spre Leonard și spre Bassu*) Bă, băieți, voi o să-i interpretați!...

LEONARD: (*Bucuros și în același timp uluit*) Adică... noi? (*Privește spre Bassu*)

POENARU: Da!... Și-acum rolele. Repede. Până seara le învățați! Ne-am înțeles?...

Leonard îl privește din nou pe Bassu. Ambii își șoptesc ceva la ureche.

AMBII: (*într-un glas*) Ne-am înțeles!...

24. *Premiera la Teatrul Regal din Focșani. Sala arhiplină. În primele locuri oficialitățile, prefectul, colonelul comandantul regimentului, primarul, administratorul financiar, președintele tribunalului, directorul liceului, toți cu soțiile. Sunt în haine de gală. În culise agitație.*

LEONARD: (*Către Bassu*) Ziua de azi o s-o însemnăm cu roșu!

BASSU: Am și însemnat-o! (*Scoate un carnețel*) Uite... februarie, una mie nouă sute trei!

LEONARD: (*surâzând*) Eu n-am carnețel.

[...]

45. *Pe ecran apare explicație:*

Leonard a mai „crescut” cum ar zice tanti Argentina. E un tânăr plin de farmec. Se înfățișează tot așa: mod-est, cuviincios, împărțind în juru-i simpatie.

46. *În cabinetul directorului Teatrului Rașca, Leonard și Marinescu. Marinescu la birou, Leonard pe un scaun, în fața lui.*

MARINESCU: Îmi pare bine că ai venit, domnule Leonard!...

LEONARD: Sunt bucuros că vă cunosc, domnule director!...

MARINESCU: Vrei să joci la mine?...

LEONARD: Firește!...

MARINESCU: Atunci (*îi întinde angajamentul*) semnează și... să fie într-un ceas bun!...

47.

În timp ce Leonard semnează contractul, își face apariție Nora Marinescu, fiica directorului.

NORA: (*Întinzând mâna lui Leonard*) Ce mai face tânărul nostru artist? (*Dă bună ziua lui Marinescu*) Bună ziua, tată!...

LEONARD: (*Îi sărută mâna*) Mulțumesc, bine!...

NORA: Ai să cânti la noi?... Da?...

LEONARD: Da, datorită domnului director!...

NORA: Datorită dumitale... talentului dumitale!...

LEONARD: Sunteți foarte amabilă!...

NORA: Deloc!... Te-am auzit, te-am văzut!... Țsta-i adevărul!... Și mi-au spus băieții că de când nu te-am văzut, ai făcut progrese... progrese mari!...

LEONARD: (*modest*) Zvonuri!...

NORA: (*Râde*) Mde... Ce face Maximilian?...

LEONARD: Am întâlnire cu el la cofetăria Riegler. Mi-e cel mai bun prieten!...

NORA: Așa?... pot să te însoțesc și eu?...

Își iau rămas bun. Pleacă.

48. Leonard cu Nora Marinescu în drum spre Riegler.

NORA: Stii... îmi pare bine c-o să fim colegi!... (*cu melancolie*) De altfel e ultima mea stagiune!...

LEONARD: (*Mirată*) Cum așa?...

NORA: Da!... Mă mărit și nu mai pun piciorul pe scenă!

LEONARD: (*Sincer impresionat*) Păcat!... Mare păcat!... Un talent ca al dumitale!...

NORA: În lumea asta a noastră – cine ne respectă?... Tejghetarii, moșierii, bancherii?... Noi, artiștii, suntem niște epave... niște nenorociți... niște inutili!... Nu, nu mai vreau glorie, aplauze, flori... Mă mărit și... pun cruce teatrului!...

LEONARD: Îmi pare rău, foarte rău!...

NORA: Lasă, dragul meu, că m-am resemnat!...

LEONARD: Eu nu!... Și nici publicul!...

NORA: Publicul?...

LEONARD: Da, mulțimea care mă adoră!... oamenii simpli, prețuitori ai artei... oamenii entuziaști... De ei avem nevoie!... Ei ne încurajează!...

NORA: Ai dreptate! Oamenii simpli!... Pentru ei merită să te jertfești... chiar în lumea noastră în care numai banul contează!...

LEONARD: Și-atunci?...

NORA: N-am ce face!... Hotărârea e luată!...